

Мужні обирають долю самі

У нього яскраво блищать очі, в голосі чути радісні нотки, і весь він випромінює оптимізм та надзвичайну життєдайну енергію. Хлопець щирий і відвертий в розмові. Його емоції – десь на поверхні: то весело розсміється, то з притиском, коротко й чітко робить аналіз, а то ніби якийсь приємний спокій накопиться на нього й понесе в спогади. А ще в ньому – глибока простота, коли усі речі й поняття – означені й зрозумілі.

З такими людьми одразу якось легко, не потрібно жодної дистанції чи дипломатії, вони викликають симпатію з перших хвилин, бо відчуваєш, що такі лувкавити не вміють – вони

вдячний Василю Петровичу за увагу до мене. Він щира й добра людина, справді народний депутат.

– У тебе хороший настрій, це через те, що додому їдеш? – починаю здалеку.

У цього ще зовсім молодого чоловіка така мужність, такі глибокі переконання й патріотизм, що мимоволі переймаюся повагою.

– Як там зараз?

– Стріляють. На 200 мет-

мантична історія. Так на світ нас троє з'явилося: я, сестра Іванка і брат Вадим.

– А от про романтику давай предметніше поговоримо. Можливо той романтизм тобі в спадок пере-

справжні.

Ми зустрілися в дорозі. 25-річний боєць 95-ї Житомирської аеромобільної бригади Іван Прус їхав додому, в Зарічне, – після перенесених п'яти операцій на нозі. 9 жовтня 2016 року отримав поранення під Горлівкою. Це вже друге його поранення. На нього очікувала ще одна операція в Латвії. Перед дальньою поїздкою за кордон випала нагода погостювати дома. Народний депутат України Василь Яницький, провідуючи земляка у Київському військовому госпіталі, запропонував йому навідатися додому, коли він їхатиме в округ. Хлопець радо прийняв пропозицію. І ось за якусь годину він буде дома. Друзі, серед яких і Петро Собків, голова районної спілки учасників АТО, телефонують, що виїхали зустрічати його на межі Дубровицького й Зарічненського районів (*момент зустрічі – на фото*). Хочуть зустріти, як героя.

– Болить? – киваю на ногу.

– Поболює. Це не біда. От біда, що стопа не слухається... Вся надія на Латвію. Мій знайомий там лікувався після поранення, у нього все добре. Я хочу служити, отож сподіваюся, що там мене на ноги поставлять. На 2017 рік мав плани вступати до військового вузу. Наші лікарі теж добрі спеціалісти, уважні й чуйні. І ліками госпіталь добре забезпечений. Я

– Так, звичайно, – відповідає з посмішкою. – Дома завжди добре...

Іван був мобілізований у серпні 2014 року, в лютому 15-го отримав перше серйозне поранення. Проте, щойно звільнившись у вересні 2016 року, одразу підписав контракт.

– Люди тікають од війни, а ти підписав контракт. Тобто повернувся по власній волі. Чому?

– Тікають ті, кого силою затягли. Я сам пішов. Все чекав повістки. А потім не витримав. Пішов на комісію при військоматі і питаю, чому не викликають. Одним словом, попросився. Вже коли демобілізувався, дивився дома по телевізору новини з фронту, подумки питав себе: «Чому я не там?»... Розумієте, люди повертаються, бо не можуть звикнути до цивільного життя. Там – усе просто, це ти, а це ворог. Страх є, але скільки адреналіну! Це класно. Інтрига, боротьба, перевірка на міцність і витривалість, зрештою, ми міряємося силами – і перемагаємо. У нас – дух міцний, бо за нами правда. Вони прийшли воювати на нашу землю. А я воюю за нас. Воюю там, щоб не воювати в Рівному, у Києві.

Я пильно вдивляюся в його обличчя. Як екзаменатор. Таки він знає, що говорить... Наче прокинулася. Оглядаю хлопця з голови до ніг. Високий, худенький, але широкоплечий, постава рівна. Обличчя мужнє. Очі... Ох, не одну дівчину звабить!

рив підходять. Одна домовленість у нас лише діє: не стріляти по захороненню хімікатів, бо тоді селам навкруги – кінець. З побутом більш-менш. Але волонтерська підтримка все ще потрібна. Треба буржуйки в бліндажах, дрова, електрообігрівачі.

– А як населення до вас тепер ставиться? На початку війни вони відверто ненавиділи українських вояків, хлопці казали, що вслід плювали з ненавистю.

– Ні, ненависті зараз немає. Можливо настраждалися. Ми біля села розмістилися. Приносять їжу. Правда, перевіряємо її на собаках. Місцеві хлопці служать на стороні росіян. Дівчата приходять поговорити. Але про війну не говоримо.

– Як батьки поставилися до твого рішення служити на контрактній основі в армії?

– Мама не могла вплинути на моє рішення, хоч і не хотіла, щоб я йшов. Батька не стало, коли мені було лише 10 років. Мій тато, Іван Федорович, – «афганець». Повернувся з тієї чужої війни без ноги і руки. Я пишаюся батьком, завжди хотів бути схожим на нього. Тато хотів, щоб я став військовим. Проте, думаю, він мав на увазі армію, а не війну. До речі, ніколи не розповідав нам про ту війну. Вони з мамою цікаво познайомилися – через газету. Мама з Сарненського району, тато – з Зарічного. Вона почитала статтю про мужнього солдата і написала йому листа. Так і познайомилися. Ро-

йшов? Ти пишеш вірші, пісні, граєш на гітарі...

– Вірші писав з дитинства. У 18 навчився грати на гітарі, відтоді й пісні пишу. Я співаю лише для себе та в компанії друзів. Побратими на фронті назвали мене «Маестро». Написання пісні – дуже цікавий процес... Сиджу на позиції. Раптом приходить та сама муза. Починаю рифмувати. Ввечері записую. Пишу. Пишу, раптом, – стоп – нічого не йде. А потім, як прорве! Є пісні ліричні, але більше патріотичних, про друзів загиблих теж є пісні. Про що думаєш, те і пишеться.

Хотілося послухати ці пісні. Та час було прощатися. Впевнена, що ще почую пісні Івана Пруса – як спогади про його молодість. Героїчну молодість.

Багато про що думалося, прощаючись із Ванею... Він, та тисячі наших синів, що стали на захист рідної землі, могли б мати іншу долю – без болю, страху, жорстокості. А вони змушені віддавати свої молоді життя. Свідомо. Могли б бути живими, неушкодженими й щасливими. Якби не хворий на голову, проклятий українськими матерями, Путін – зі своїми імперськими амбіціями.

P.S. Перед самим Новим роком Івана прооперували в Ризі. Зараз він проходить післяопераційне лікування в Київському військовому госпіталі. Хай Господь допомагає тобі, солдате!

Оксана СЛОБОДЗЯН